

Sygn. akt III KK 120/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 kwietnia 2017 r.,
sprawy Z. P. (uprzednio G.)
skazanego za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 26 września 2016r., sygn. akt V Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 16 listopada 2015 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 16 listopada 2015 r., II K (...), uznał Z. G. za winnego dokonania wspólnie z J. S. i innymi osobami czynu wypełniającego dyspozycję art. 280 § 1 k.k., 275 § 1 k.k. i 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i wydał rozstrzygnięcia akcesoryjne.

Wyrokiem z dnia 26 września 2016 r., V Ka (...), Sąd Okręgowy w G. po rozpoznaniu m.in. apelacji obrońcy oskarżonego – obecnie noszącego nazwisko „P.”, zarzucającej obrazę prawa materialnego w postaci art. 60 § 3 k.k. przez jego

niezastosowanie oraz błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przypisanego czynu, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W kasacji obrońcy skazanego zarzucił „rażące naruszenie przepisu prawa materialnego to jest art. 60 § 3 k.k. przez jego niezastosowanie pomimo ujawnienia przez Z. P. wobec organu ścigania informacji dotyczących osób współdziałających w przestępstwie oraz istotnych informacji dotyczących okoliczności jego popełnienia, wobec czego zastosowanie tego przepisu było obligatoryjne” po czym wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy „właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania”.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna jest bezzasadna w stopniu oczywistym. Zawarty w niej zarzut stanowi powtórzenie pierwszego zarzutu apelacyjnego. Sąd odwoławczy rozpoznał go zgodnie z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k., czemu dał wyraz w motywach wyroku realizując właściwie obowiązki wynikające z art. 457 § 3 k.p.k. Świadectwem należytego wywiązania się z powinności nałożonych dyspozycjami art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. jest brak w kasacji zarzutu naruszenia tych przepisów przez Sąd Okręgowy. Tym samym, powtórzenie zarzutu obraży art. 60 § 3 k.k. jest w rzeczywistości zakamuflowanym, niedopuszczalnym w postępowaniu kasacyjnym zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych co do przesłanek, które wykluczały wobec oskarżonego dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary. Kasacja stanowi zarazem polemikę - z ocenę co do braku tych przesłanek - ze stanowiskami obu Sądów. Nowy argument kasacji na usprawiedliwienie minimalizowania udziału sprawcy w przestępstwie, wywodzony z art. 175 § 1 k.p.k., pomija, że warunkiem zastosowania art. 60 § 3 k.k. jest rezygnacja oskarżonego z prawa do korzystania z określonego w art. 175 § 1 k.p.k. przywileju procesowego niedostarczenia przeciwko sobie dowodów jego sprawstwa. Obowiązek ujawniania „istotnych okoliczności” popełnienia przestępstwa, o których mowa w art. 60 § 3 *in fine* k.k., obejmuje także pełne opisanie (ujawnienie) własnej roli w tym przestępstwie.

Z przytoczonych względów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.

l.n